

Scénář: Ján Šramko

Setkali jste se někdy s někým, o kom jste se později dozvěděli, že je hrdina? Protože pan Šramko ano.

Celý život miloval hokej, krásné ženy a dlouhé túry. Jeho život však nebyl vždy procházka růžovým sadem. Jeho dětství bylo komplikované.

Pan Šramko šel do první třídy rok před koncem druhé světové války. Byl nemanželský syn, a proto se o jeho výchovu staralo šest různých sourozenců jeho matky u kterých přebýval.

„Mám pěkné vzpomínky na dětství, protože ty moje tety a strýcové mě brali jako sirotka.“

Jednu dobu žil u tety, která měla statek. Pan Šramko vzpomíná na to, jak s nimi na statku žili Němci.

„Musím skutečně říct, že byli hodní. Oni mi donesli kolo, které určitě ukradli.“

Během osvobození s nimi zase žili sověští vojáci. Využívali jejich stáje a jezdili na koních na průzkumy.

Jednoho dne ho teta požádala, aby donesl neznámý balíček skupině dřevorubců. Nevěděl, co se v balíčku skrývá, ani za jakým účelem ho má dřevorubcům donést, ale protože teta skupinu zjevně znala, uposlechl.

„Tak mi dala taštičku, takový ruksáček, ale dost těžký a já jsem jim to tam vynesl. Oni mi poděkovali, dokonce byla taková vojenská melta v kostkách s cukrem tehdy a ono se to za syrova dobře baštilo, tak mi dali pár těch kostek, no a tím to končilo.“

Leta plynula a pan Šramko nad příhodou příliš nepřemýšlel, nepřišla mu podstatná. Až po dlouhé době složil všechny dílky skládanky a k jeho překvapení zjistil, že před lety donesl balíček skupině partyzánů.

„Pak přišli za mnou, že jsem byl chlapec a pomáhal jsem partyzánům, ale já v tom neviděl žádné hrdinství. Chlapec jako chlapec. Nakonec po vojně jsem byl rád, že mě Němci nechytli.“

V současnosti pan Šramko žije v Domově seniorů v Olomouci, a i když hokej už hrát nemůže a dlouhé túry jeho kyčle nezdolají, stále si udržuje zdraví a pozitivní mysl.

„Mám sice 87 let, v lednu jsem měl, ale nepřipouštím si to, nedělám ze sebe mladíka, jsem normální člověk, který touží po zdraví, pohodě a dobrém okolí.“